

»Ohlssonilla on kyky luoda kauhutunnelmaa ilman ylikuunnollisia olentoja: inhimillinen pahuus riittää mainiosti.»

– SVENSKA DAGBLADET

KRISTINA OHLSSON

SAIRAAAT SIELUT

WSOY

Kristina
Ohlsson

SAIRAAT
SIELUT

SUOMENTANUT OUTI MENNA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Sjuka själar

Copyright © Kristina Ohlsson 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Outi Menna ja WSOY 2018

ISBN 978-951-0-42181-9

PAINETTU EU:SSA

*Tämä tarina on keksitty. Mahdolliset yhteydet todellisuuteen
ovat silkkaa sattumaa. Romaanin maantieteellisten
tapahtumapaikkojen suhteen olen ottanut tiettyjä vapauksia.
Niille, joita huolestuttaa onko pappila oikeasti olemassa, voin sanoa
että olkaa rauhallisin mielin. Vastaus on ei.
Ainakin sikäli kuin minä tiedän...*

KRISTINA

Tyttö

– Tervetuloa.

Mies ja nainen ovat ovella vastassa. He kättelevät, tervehtivät ja esittelevät itsensä. He tekevät ja sanovat kaiken ihan niin kuin kuuluukin, mutta mikään ei silti tunnu oikealta. Hän vaistoaa sen selvästi.

Pariskunta esittelee taloa. Pappila on iso ja pimeä. Suurin osa yläkerran ovista on kiinni. Kaikkialla on hiirenhiljaista. Hänen mielestään siinä on jotain perin outoa. Talossahan asuu lapsi. Tyttö. Jonka takia hän on tullutkin.

Mies ja nainen luovat toisiinsa katseen, jota hän ei osaa tulkita, kun hän tiedustelee missä tyttö on. Hän ei pidä siitä kuinka kovilta ja kylmäkiskoisilta vanhemmat vaikuttavat. He ovat ottaneet tytön kasvattaakseen tämän omana lapsenaan. Tytöllä on suuri tuen ja läheisyyden tarve. Sijaisvanhemmat eivät tunnu tarjoavan kumpaakaan. Eivätkä he myöskään vastaa hänen kysymyksiensä.

– Me olemme päivät töissä, nainen sanoo. – Tulemme kotiin joskus viiden, puoli kuuden maissa.

– Toiveemme on, että läksyt on silloin tehty, sanoo mies.

Nainen nyökyttää päätään.

– Meistä olisi mukavaa, että kaikki sellaiset asiat on hoidettu, kun me tulemme, hän sanoo.

»Sellaiset asiat.» Mitä sekin sitten piti sisällään. Vastaus luultavasti selviäisi ennen pitkää.

He istuutuvat kahville keittiönpöydän ääreen. Nainen panee tarjolle pikkuleipiä, jotka on ostettu Domuksesta. Niin pussissa lukee.

– Onko sinulla jotain kysyttävää? pariskunta tiedustelee.

Hän nieleskelee kuivaa pikkuleipää. Kysyttävää olisi paljonkin. Miksi talossa on niin hiljaista? Miksi siellä on niin kylmä? Hän ei tuntenut koleutta heti, mutta huomaa sen nyt. Villatakki ja paita eivät riitä pitämään sitä loitolla. Hän ei voi olla hytisemättä.

– Olisin mielelläni tavannut tytön, hän sanoo. – Nyt kun kerran olen täällä.

Mies ja nainen vilkaisevat toisiaan jälleen.

– Aivan, nainen sanoo.

Mutta hän ei nouse. Eikä mieskään, ennen kuin pikkuleivät on syöty loppuun ja kahvikannu tyhjä. Silloin mies menee eteiseen, panee kengät jalkaan ja häipyä ovesta ulos.

Hän ei kykene peittämään hämmästystään.

– Luulin, että hän hakisi tytön, hän sanoo.

– Niin hän hakeekin, nainen sanoo.

Hetken kuluttua mies palaa takaisin tyttö mukanaan. Ehkä tämä oli pihalla?

Hän hymyilee lapselle herttaisesti. Tyttö on ikäisekseen pienikokoinen. Hiukset ovat pörrössä mutta eivät likaiset. Tytöllä on yllään housut ja paita, mutta jalat ovat paljaana. Merkillistä. Onko lapsi päästetty ulos ilman kenkiä, vaikei siellä ole kuin kymmenen astetta lämmintä?

– Hei, hän sanoo ja kyykistyy lapsen eteen.

Silloin tyttö nostaa vihdoin päänsä ja katsoo häntä silmiin.

Katse on kuin lasersäde. Hän ei pysty kohtaamaan sitä vaan katsoo sivuun.

– Oletko sinä se täti, joka tulee hoitamaa minua? lapsi kysyy.

Voiko sellaiseen kysymykseen vastata kieltävästi? Onko jo liian myöhäistä perääntyä? Pakokauhu yllättää hänet. Se ottaa hänet valtaansa, vyöryy hänen ylitseen, saa lattian notkahtamaan hänen jalkojensa alla.

Lopulta hänen on vastattava.

– Olen, hän sanoo. – Minä tulen tänne iltapäivisin pitämään sinulle seuraa.

Sen jälkeen kukaan ei puhua pukahda. Aika tuntuu pysähtyvän. Hän kietoo villatakkia tiukemmin ympärilleen, hänen kätensä ovat muuttuneet kylmästä valkoisiksi. Eikä hän voi ajatuksilleen mitään.

Vika ei ole kasvatustavhemmissä.

Vaan talossa. Ja tytössä.

KOTIINPALAJAT

1.

PÄÄTÖS TEHTIIN joulukuussa. Korkeakoulu suljettaisiin kokonaan tulevaksi kesäksi. Talousasioihin perehtynyt tutkija laati selvityksen, jonka mukaan tilojen saneerauksen toteuttaminen tulisi huomattavasti halvemmaksi ajankohtana, jolloin paikalla ei olisi opiskelijoita eikä henkilökuntaa. Kritiikkiä tuli vähemmän kuin osattiin odottaa. Opiskelijoiden oli sopeuduttava siihen, ettei kesäkursseja järjestetty lainkaan. Henkilökunnan palkallisia kesälomia pidennettiin. Kaikki olivat tyytyväisiä. Ja kevät kolkutteli jo ovelta.

Silloin oli aika ottaa yhteyttä koulun turvallisuudesta vastaavaan vartiointiliikkeeseen. Tiedusteltiin, oliko vartiointia mahdollista tehostaa kunnostustöiden ajaksi, jotta työmiehet eivät joutuisi yksin vastaamaan siitä että ulkopuoliset pysyivät loitolla. Vartiointiliike oli luonnollisesti valmis tulemaan vastaan. Sieltä luvattiin, että vartijat kiertäisivät alueen kolmesti päivässä.

Koitti kesä. Korkeakoulurakennuksen ympärille pystytettiin telineet ja seinät suojattiin läpinäkyvillä muoveilla. Pysäköinti-alue tyhjennettiin ajoneuvoista ja tontille pystytettiin isoja kyltejä varoittamaan siitä, mitä siellä tapahtuisi tulevina kuukausina.

Lars oli ollut vartiointiliikkeessä töissä yli kolme vuotta, kun hänet nimitettiin korkeakoulun turvallisuutta valvovan ryhmän johtajaksi.

– Pahin, mitä voi tapahtua, on että alueelle tunkeutuu ikävystynyt nuorisoyhdistys, joka yrittää tehdä ilkeää, hän sanoi.
– Ja sellaiset me hoidetaan rutiinilla.

Tuli juhannus ja sen jälkeen heinäkuu. Raportoituja välikohtauksia oli ollut kolme. Poliisia ei ollut jouduttu kutsuamaan apuun kertaakaan. Mutta sitten kaikki muuttui. Larsin oli vaikea kuvailla tilannetta sanoin, yhtenä aamuna hän vain tiesi että jotain oli tapahtunut. Hän kierteli tyhjillä käytävillä ja huomasi useasti puristavansa vyöstä roikkuvaa pamppua. Samaan aikaan säätila oli muuttunut oikukkaammaksi ja arvaamattommaksi. Aivan kuten Larsin.

Hän puhui asiasta työtovereidensa kanssa. Kukaan heistä ei ollut kokenut samaa kuin hän.

– Mistä sinä puhut, selitä nyt tarkemmin? he inttivät.

Lars vain kohautteli avuttomana hartioitaan.

– En tiedä, hän sanoi.

Asia sai jäädä sikseen, kunnes koitti päivä jolloin hän näki taivaalla levottomana lentelevän mustan lintuparven. Silloin hän tiesi olleensa väärässä.

Työtoverit olivat olleet oikeassa – mitään ei ollut tapahtunut.

Vielä.

Mutta tulisi tapahtumaan.

Pian.

Mitä hittoa tämä oikein on? hän mietti.

Rauhattomuus, jota hän ei kyennyt selittämään, kalvoi hänen mieltään kun hän käveli autolle ripein askelin. Etäältä kantautui kaupunkia lähestyvän junan ääni.

2.

JUNA PYSÄHTYI keskelle peltoa, tai siltä ainakin näytti. Matala miesääni ilmoitti matkustajille pysähdyksen johtuvan siitä, että piti odottaa vastaantulevaa junaa. Matkan arveltiin jatkuvan muutaman minuutin päästä. Likaisten ikkunoiden läpi Lukas näki sekä vesitornin että vanhan myllyn, joka oli muutettu toimistohotelliksi. Majesteettinen tiilirakennus ei sopinut ympäröivään kaupunkikuvaan. Sama koski vesitornia. Sekään ei sulautunut ympäristöönsä vaan kohosi harmaana ja rumannäköisenä vasten vaaleansinistä taivasta.

Ikkuna tuntui kylmältä, kun Lukas nojasi otsaansa siihen. Hänellä ei ollut kiire mihinkään. Aivan sama, vaikka he odottaisivat vastaantulevaa junaa monta tuntia. Myllyn ja vesitornin näkemiseen saakka hän oli kuvitellut, että kymmenen vuotta oli riittävän pitkä aika. Mutta ei se ollut. Kymmenen vuotta oli vain vajaat neljätuhatta päivää täynnä ei mitään.

Juna jyristi ohi niin läheltä, että hän kavahti suoraksi. Vastapäätä istuva nainen tarkkaili häntä. Naisella oli huolestunut katse ja kukkakimppu sylissään. Tunsivatko he toisensa? Lukas ei uskonut niin. Hän ei myöskään uskonut naisen tunnistavan häntä. Siinä mielessä kymmenen vuotta oli riittävän pitkä aika. Jokainen kulunut vuosi oli muuttanut hänen ulkonäköään. Hän oli ollut yhdeksäntoistavuotias silloin kun jätti

kotikaupunkinsa. Lehdistä oli soiteltu perään monet kerrat. Hänestä haluttiin tehdä henkilökuvia ja laatia reportaaseja. Sen kunniaksi, että oli kulunut vuosi, viisi vuotta – ja viimeksi kymmenen vuotta.

– Ihmiset välittävät, muista se, oli viimeisin toimittaja sanonut puhelimesta. – He haluavat tietää miten sinä selvisit, mitä elämässäsi on tapahtunut.

Ikään kuin heillä olisi ollut oikeus miettiä sellaisia asioita. Ikään kuin hänellä olisi ollut velvollisuus kertoa.

Vuosien mittaan hän oli oppinut, miten uteluihin kannatti suhtautua. Ensimmäisillä kerroilla hän oli muutta mutkitta katkaissut puhelun. Myöhemmin hän oli huutanut raivosta. Mutta viime vuosina oli alkanut sujua paremmin. Hän tiesi, ettei kukaan voisi pakottaa häntä. Hänen kieltävää vastustaan kunnioitettiin. Mutta kirjoittelu jatkui silti. Samaa vanhaa toistaen, samoine kuvineen ja samoine niin sanottuine silminnäkiälausuntoineen, vaikkei kukaan ollut nähnyt mitään. Ilmeisesti idea olikin juuri siinä. Että kaikki saattoivat vakuuttaa, etteivät he olleet aavistaneet mitään; että se, mikä tapahtui, oli ollut niin kamalaa ettei sitä voinut sanoin kuvailla.

– Kun Lukas katosi, koko kaupunki pysähtyi, yksi haastelluista sanoi. – Kaikki vain odottivat. Odottivat ja odottivat. Milloin seuraava puu syttyisi palamaan.

Milloin seuraava puu syttyisi palamaan.

Ne sanat vainoaisivat kaupungin asukkaita koko loppuelämän. Toki oli tiedetty, että tuli on hyvä renki mutta huono isäntä. Mutta että palava puu enteilee kuolemaa – se oli kaikille uutta.

Juna lähti liikkeelle nytkähtäen. Kaiuttimesta kuului sama ääni, joka oli hetkeä aiemmin ilmoittanut syyn junan pysähtymiseen.

– Muutaman minuutin kuluttua saavumme junan pääteasemalle Kristianstadiin. Seuraavana Kristianstad.

Lukas nousi jo ennen kuin juna oli ehtinyt pysähtyä. Tuntuu kuin vanhan padon luukut olisi avattu. Kuvat menneisyydestä – todelliset ja kuvitellut – vilahtelivat ohii ja yrittivät vangita hänen huomionsa. Hän yritti pysyä lujana. Vastusteli viimeiseen asti. Kuvat haalistuivat, ahdistus hellitti. Vähitellen olo palasi normaaliksi. Ainakin melkein. Kuvitteliko hän vain, vai tärisivätkö hänen jalkansa aavistuksen? Ehkä, sellaista oli nykyään mahdoton tietää varmasti. Kaikista muutoksista heikentynyt tuntuma omaan ruumiiseen oli se, mihin tottuminen oli vienyt eniten aikaa. Vammat olivat niin mittavia, ettei hän osannut enää havaita kehonsa lähettämiä viestejä. Kun hän juoksi, hän ei ollut varma tuntuiko kipu polvessa vai pohkeessa. Joskus hän ei tiennyt sattuiko häntä päähän vai korvaan. Ja sitten oli vielä epämääräinen selkäsärky, joka säteili pakaroista niskaan ja saattoi joskus pitää häntä hereillä monta yötä peräjälkeen.

– Se on ikävä kyllä vain hyväksyttävä, oli eräs lääkäri loppujen lopuksi todennut hänelle. – Tämä on sinun uusi minäsi. Surullista mutta totta.

Lukas liikutteli päätään hitaasti. Kivuille ja tärinälle hän ei voinut mitään. Mutta ajatukset. Ne hänen olisi saatava järjestykseen ennen kuin hän nousisi junasta. Muuten hän ei jaksaisi viipyä niin pitkään kuin oli suunnitellut. Hän ummisti silmänsä ja hengitti sisäänpäin. Piti ilmaa keuhkoissaan ja puhalsi sen hetken päästä ulos. Miksi rauhan saavuttamisen piti olla niin vaikeaa. Niin kiroton, niin ylitsepääsemättömän vaikeaa.

Samaan aikaan kun hän avasi silmänsä, juna pysähtyi pehmeästi. Ovet liukuivat auki ja päästivät sisään kesäillantuoksuista viileää ilmaa. Hän nappasi matkalaukun tiukkaan otteeseen ja suuntasi kohti uloskäyntiä.

Näin tämän piti mennä.
Lukas oli palannut kotiin.

Joka puolella kulki ihmisiä edestakaisin. Lukas ei halunnut poistua laiturialueelta, koska oli sovittu, että he tapaisivat siellä. Pyörät raapivat asfalttia hänen kiskoessaan matkalaukua perässään. Hän otti muutaman epäröivän askeleen kohti asemarakennusta, väisti pahinta ruuhkaa ja matalalta paistavan auringon häikäiseviä säteitä.

Käsi kosketti hänen selkäänsä, ja hän hätkähti.

– Sujuiko matka hyvin?

Isän ääni oli niin tukahtunut ja katse niin kiiltävä, että Lukaksen oli nielaistava muutaman kerran ennen kuin hän vastasi. Arthur kaappasi vaitonaisen pojan halaukseensa ja piti tätä lähellä. He olivat saman mittaisia, ja muutaman ohikiitävän sekunnin ajan Lukas lepuutti päätänsä isän olkapäällä.

– Ihan hyvin on mennyt kaikki, hän sanoi käheästi.

Arthur päästi vastahakoisesti pojan otteestaan.

– Haluatko että otan laukun?

– Ei tarvitse, tämä menee kyllä.

– Äiti ei päässyt mukaan, hän halusi että ruoka on valmiina kun tulet. Hän keittää siellä jotain, mitä ei voinut jättää liedelle yksinään. No, kyllä sinä tiedät.

– Ei se mitään, Lukas sanoi.

Isä lähti kävelemään.

– Auto on tuolla, isä sanoi ja osoitti suuntaan, jota Lukas ei ehtinyt hahmottaa ennen kuin käsi oli jo laskeutunut. – Onko ihan varma, että saat sen laukun tulemaan?

Lukas nyökkäsi. Matkalaukun pyörät karahtivat muutama irtokiveen.

– Onko se nelipyöräinen? Arthur kysyi.

– Joo.

– Turha hankinta. Niin Eva ja Bengt ovat sanoneet. Eva osti sellaisen Ekohallenista. Ei mitään halpaa vaan kalliin. Tavalista tyylikkäämmän. Pyörät irtosivat heti. Eivät kaikki tietenkään, mutta kun yksikin oli irti, laukku ei ollut enää minkään arvoinen.

Lukas katseli silmiään siristäen aurinkoon, kun he kiersivät rautatieaseman toiselle puolelle. Pyhän Kolminaisuuden kirkko kohosi heidän edessään. Kirkko, jossa sekä Lukas että hänen siskonsa oli kastettu ja konfirmoitu ja jossa vanhemmat oli vihitty.

– Tuossa se nyt on, isä sano nyökäten kohti autoa, joka oli vain muutaman metrin päässä. – Täällä rakennetaan nyt joka puolelle. Linja-autoasemaa ollaan purkamassa, kerroinhan minä siitä? Järjetöntä touhua, kaikki siirretään rautatieaseman yhteyteen. Olisivat voineet ajatella sitä aiemmin, linja-autoasemahan rakennettiin vajaat kaksikymmentä vuotta sitten.

Arthurin äänestä kuuli että hän oli tuhtunut. Paikallispoliitikkojen kyvyttömyydestä, harkitsematommista päätöksistä. Asioista jotka harvoin jos koskaan herättivät Lukaksessa kovin voimakkaita tunteita. Arthur painoi painiketta avaimessa ja auton lukot napsahdivat auki. Lukas avasi takaluukun ja heitti matkalaukkunsa sinne. Arthur istahti rattiin ja käynnisti moottorin. Heti kun Lukas oli saanut turvavyön kiinni, auto lähti liikkeelle.

– Miltä nyt tuntuu?

Lukas viivytti vastaustaan, hän ei ollut varma, kuinka paljon isä kesti kuulla.

– Ei kovin erityiseltä, hän sanoi. – Eihän siitä ole kauan, kun me nähtiin viimeksi.

Hän yritti hymyillä vinosti.

– Niin, ei olekaan, Arthur sanoi. – Me tapaamme usein. Mutta ei koskaan täällä. Tai koskaan ja koskaan, nythän sinä tulit. Se on tärkeintä.

Tärkeintä. Ehkä sitten. Lukaksen oli vaikea nähdä asiaa siltä kantilta. Hän ei ollut ottanut etäisyyttä vanhempiinsa vaan kotikaupunkiin. Yhteyden ylläpitäminen oli osoittautunut mahdottomaksi. Trauma oli niin syvä, kuten psykologi oli sanonut heti alussa. Kun vain antaisi ajan kuluu, hän alkaisi jossain vaiheessa ikävöidä sinne. Mutta vuodet kuluivat, eikä ikävästä ollut havaittavissa merkkiäkään. Päinvastoin. Ajatus kotiinpaluusta ahdisti aina vain. Ahdistuksen sai aikaan kaikki se, minkä hän pelkäsi saavansa tietää mikäli palaisi takaisin.

Hän keskittyi hengittämiseen. Jos ottaisi yhden asian kerrallaan, jos välttäisi ajattelemasta suuria kysymyksiä jotka mahdollisesti koituisivat hänen tuhomukseen, tästä saattaisi ehkä tulla jotain.

Arthur puhui taukoamatta. Kaikista paikoista, joiden ohi he ajoivat, ja ihmisistä, jotka liittyivät paikkoihin tavalla tai toisella.

– Nilssonin autoromuttamo meni keväällä konkurssiin, kerroinko siitä? Tosin odotettuahan se oli. Kun ajattelee, mihin tyyliin kaveri eli. Kulutti aina enemmän kuin tienasi, ja sitten vielä ne kaikki kuutamobisnekset. Voitko kuvitella, asettua nyt noin vain muiden yläpuolelle ja jättää verot maksamatta? Ei niin, että verotus olisi minun mielestäni tässä maassa kohutuullista, ei sinne päinkään. Mutta yhteisiä sääntöjä on noudatettava. Muuten meno äityy samanlaiseksi kuin – mikäs sen nimi olikaan, sen paikan Amerikoissa. Äh, tiedät kyllä mitä tarkoitan.

Arthur keskeytti puhetulvansa ja katsoi Lukasta kysyvästi.

– High Chaparral?

– Juuri se, High Chaparral. Arthur naurahti. – Helkkarinmoista kaaosta. Kuten oli Domuksessakin yhdessä vaiheessa. Kun kylmälaitteet sammuiivat sähkökatkoksen takia ja kalat olivat kokonaisen yön lämpimässä. Eikä niitä viitsitty heittää pois. Ehei, ne päätettiin myydä asiakkaille, jotka sairastuivat. Vaikka on siinä tietysti toinenkin puoli. Kukin on vastuussa itsestään. Jos kala haisee pahalta, sitä ei ehkä kannata syödä.

Lukas kuunteli puolella korvalla. Hänellä oli täysi työ omaksua se, mitä hän näki ympärillään. Talot, rakennukset ja viheralueet, jotka olivat hänelle tuttuja nuoruusvuosilta, vilisivät auton ikkunoiden ohi. Hän tunsu hartioittensa painuvan aavistuksen. Auto oli ikään kuin kuori, joka suojaasi häntä liian nopeasti päälle hyökkäävältä todellisuudelta. Autossa hän oli turvassa.

Sitten lähestyttiinkin jo lapsuudenkotia. Lukas jähmettyi, kun auto kääntyi vasemmalle ja rullasi hitaasti kotikadun varrella olevien talojen ohi. Hän oli asunut koko lapsuutensa Rödaledsvägenillä Kulltorpissa. Aikoinaan se oli ollut hänelle koko maailma, nyt se tuntui vieraalta. Isä ilmeisesti vaistosi muutoksen, sillä hän lakkasi puhumasta. Hän puristi rattia rystyset valkoisina ja räpytteli silmiään. Kotitalon kohdalla kumpikin heistä pidätti hengitystään. He eivät puhuneet sanaakaan sinä aikana kun Arthur pysäköi auton pihatielle ja sammutti moottorin.

Kun Arthur avasi autonoven, häneltä pääsi tukahdutetun itkun sekainen väsynyt huokaus.

– Me olemme äidin kanssa odottaneet tätä päivää kovasti, hän sanoi. – Todella, todella kovasti.

Lukas ei tiennyt mitä sanoa. Hän tiesi, että vanhemmilla oli ollut ikävä. Ja että he vanhenivat koko ajan. Oli oikea hetki palata kotiin. Selvä se. Mutta samaan aikaan häntä kaiheresi

lähes sietämätön hermostus. Mitä ihmiset ajattelisivat? Naapurit. Entiset luokkakaverit, joihin saattaisi törmätä missä tahansa.

Lukaksen korvissa humisi. Hän käveli hitaasti Arthurin perässä ovelle päin. Levottomuus tuntui kutinana kaikkialla ruumiissa.

Joku tarkkaili heitä.

Heidän jokaista askeltaan.

Oli huono idea tulla, Lukas ajatteli.

Ja sitten:

Muitakaan ideoita ei ollut.

Hän piti ajatuksesta kiinni, yritti karistaa mielestään tunteen siitä, että oli jatkuvan tarkkailun alaisena.

Kenties tämä toimisi sittenkin. Tämän oli pakko toimia. Jos hän vain onnistuisi pitämään muistot loitolla. Jos hän ei antaisi ääneen lausumattoman epäilyksen nousta pintaan.

Jos uusia puita ei sytyttäisi palamaan.

Lukas katoaa jäljettömiin vähän ennen ylioppilaskirjoituksia. Kolmen viikon kuluttua hän palaa, mutta pahoin runneltuna, muistinsa menettäneenä ja henkitoreissaan. Kukaan ei tiedä mitä kahdelle muulle kadonneelle on tapahtunut.

Kymmenen vuoden poissaolon jälkeen Lukas palaa Kristianstadin pikkukaupunkiin. Äitiä ja isää jännittää poikansa paluu ja naapuristossakin näkyy hermostunutta liikehdintää – mitä katoamisen aikaan oikeasti tapahtui? Lukas ei muista. Sitä ei usko naapurin Gunnar jonka tytär katosi juuri samalla tavalla kuin Lukas, Fanny vain ei koskaan palannut. Lukas on yrittänyt olla ajattelematta menneisyyttä, mutta nyt on tullut aika ottaa selvää siitä mitä todella tapahtui.

Samaan aikaan Lukaksen kanssa palaa entisille kotikulmille David nuorikkonsa Annan kanssa. Anna ja David ovat ostaneet vanhan pappilan kodikseen ja kunnostavat sitä innoissaan uutta elämää varten. Annalle tapahtuu talossa varsin outoja asioita, jotka David panee väsymyksen ja herkän mielialan tiliin – mutta palava puu pihamaalla on merkki, joka on pakko ottaa tosissaan. Nimetön paha on odottanut varjoissa mutta nyt se on palannut.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42181-9